

5.

Náhle všechno kolem mě umlklo – pronikavý křik dětí i šplouchání vody. Zřejmě jsem spala, protože nečekaně...

„Hej.“ Někdo mi docela drsně zatřásl ramenem. „Asi byste měla pryč ze sluníčka. Spíte tu už docela dlouho.“

Vyskočila jsem v šoku, protože ten hlas zazněl těsně vedle mě – hlas s americkým přízvukem. Promnula jsem si oči a zjistila, že před sebou vidím navlas stejně modré oči, jakými proslul Bradley Cooper.

Zřejmě pořád spím. Sním.

„Radši jsem vás probudil, abyste se nespálila.“

Modrooký Cooper měl zastřený, smyslný hlas. Neuvěřitelné! Pokud mají některé sny skrytý význam, tak co to kčertu znamená? A co když měl Freud pravdu, a ve snu každý z nás ve skutečnosti odhalí část sebe sama; tak co může znamenat dvojník Bradleyho Coopera stojící na pláži přímo vedle mě? To by mě zajímalo.

Modré oči se na mě dívaly dost pochybovačně. „Hele... jsi v pořádku? Nespálila ses, nebo tak něco?“

Zčistajasna se mě zmocnil neklid. Hodně silný neklid. Sen začal až nebezpečně připomínat realitu. Zkusila jsem přimhouřit oči, protože v oslňujícím slunci jsem z dotýčného rozeznala jen neurčitou siluetu. Konečně jsem spatřila rysy jeho obličeje, přerostlého plavého strniště, nečesané tmavě blond pačesy protkané šedinami...

Byl to ten chlápek s laptopem.

„Myslím, že byste se měla přesunout do stínu,“ zopakoval.

Asi jsem se tvářila opravdu nechápavě, protože se ke mně ustananě naklonil, jako bych byla nesvéprávná.

Tentokrát promluvil pomalu a zřetelně.

„Slunce... je... moc... OSTŘÉ... než... abyste... na něm... mohla zůstat... dlouho.“

Proč na mě mluví jako Yoda?

Rozhlédla jsem se. Slunce urazilo na nebi pořádný kus cesty a až teď jsem si uvědomila, že mě pronikavě pálí celé tělo.

„Jak dlouho tu ležím?“

„Dost dlouho,“ pokrčil muž rameny.

Zkusila jsem se pohnout, ale hned jsem sykla: „Au!“ Paže i nohy jsem měla rudé jako rak.

„A doprčic!“

„Přesně. Jak říkám, přehnal jste to se sluníčkem.“

„Vůbec nevím, že jsem usnula.“

Muž ukázal významně na prázdnou kokosovou skořápku po straně lehátka.

„To pití je vražedný. Včera jsem si jeden koktejl dal a pak jsem chodil jako náměsíčný. Podle mě nešetří na rumu.“

Přikývla jsem a přitom jsem zjistila, že mám hlavu těžkou jako šutr. Laptopáč stál na místě a vrhal na mě milosrdný stín, zatímco

jsem si cpala věci do kabely. Ale pak jsem přehoupla nohy dolů a stoupla si na písek...

„Se picnu, to je horký!“

Okamžitě jsem zvedla nohy zpět na lehátko. Písek byl rozpálený jako pánev zapomenutá na nevypnutém sporáku.

„Nemáte sandály?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Zapomněla jsem.“

„Aha,“ přikývl chlápek vážně. „Můžu si tě hodit přes rameno.“

„Cože?“ Vzhlédla jsem k Laptopáčovi a zjišťovala, jestli jen hloupě vtipkuje, ale ne, myslel ten návrh naprosto upřímně.

„To je nesmysl!“

„A máš snad jinou možnost?“

„Ne! Nechci odnést! To je hloupost!“

„Fajn,“ kývl chlápek bez mrknutí oka, pokrčila rameny a zamířil pryč. Jen přes rameno ještě prohodil: „Hodně štěstí!“ a zmizel.

Myslel to jízlivě? Tohle se přeje lidem, co se chystají na zkoušku v autoškole, a ne chudákům, co je čeká popálení chodidel. Jo, takže obyčejná škodolibost.

Hele, právě chci strčit ruku do mixéru... „Hodně štěstí!“

Hele, právě po hlavě spadnu z vysoké skály... „Hodně štěstí!“

Hele, za chvíli mi kulový blesk upálí prsty u nohou... „Hodně štěstí!“

Namouduši, že mi bylo ukradené, jestli ten jedovatý a nemožně ohozený cvok má oči jako Bradley Cooper a rysy jako Ian Somerhalder. Vjela do mě přesně ta správná dávka vzteku, kterou jsem potřebovala k překonání obav z bolesti. Od bungalovu mě dělilo pouhých pár kroků, ale písek hořel jako povrch planety Merkur. Musela jsem sebrat veškerou odvalu a doufat, že bleskově přeběhnu do bezpečí dřív, než mi na chodidlech naskáčí puchýře.

A tak jsem vystartovala.

Víte přece, jak to chodí... jste ve fitku, cvičíte na přístroji, posilujete a přitom nespouštíte oči z hodin. Přísaháte, že budete cvičit dvacet minut, ale z poslední minuty protrpíte každíčkou vteřinu, a pak už se bolestí nezmůžete na jediný další krok. Tělo vám ztěžkne, jako byste nesli pytel cementu. No, přesně tak jsem se cítila teď. Čím blíž svému pokoji jsem byla, tím to bylo horší. No, a poslední pár kroků bylo k nevydržení.

Konečně jsem rozrazila dveře a vrhla se do koupelny, kde jsem zoufale otočila kohoutkem se studenou vodou. Rázem se mi ulevilo.

A vzápětí se mi udělalo zase hůř, protože při pohledu do zrcadla jsem uviděla příšeru.

Hele, červená není moje barva. Vyhýbám se jí ve všech jejích podobách: rtěnka, oblečení, doplňky, a občas se dokonce snažím ani nestoupnout si vedle lidí v červeném. S tou mojí zrzavou hlavou a pihami totiž vážně neladí. No, a když mi zrcadlo ukázalo, že jsem rudá od hlavy až po špičky prstů, zlomilo mě to.

Nejhorší byly dva bílé pruhy po stranách obličeje a velké bílé kruhy kolem očí, na kterých jsem měla sluneční brýle.

Vypadala jsem jako zrůda. Klidně mě mohli vystavovat vedle vousaté ženy a polykače ohně; jo, pro ty bych představovala důstojnou společnost. Ušklíbla jsem se vlastní idiocii a zjistila, že mám spálené i rty. Tím padala možnost začít si s instruktorem šnorchlování, vlastně s jakýmkoliv mužem. Ne snad, že bych podobné dovolenkové povyražení dychtivě vyhlížela.

Naštěstí jsem si dovezla lahev hydratačního mléka po opalování. Pořád jsem nemohla uvěřit, že jsem to dopustila. Začala jsem na sebe plácát chladivou bílou tekutinou, ale žhavá, vyschlá kůže ji

vpíjela rychle jako žízňivý velbloud. Palčivý pocit polevil asi po deseti namazáních a já si vzpomněla na Laptopáče.

Pomyslela jsem na jedinou věc:

Proč jsou muži takoví podrazáci? Vůči mužům jsem si vypěstovala absolutní nedůvěru. Většinu z nich – *možná všechny* – jsem podezřívala z lhaní, nevěry a především z toho, že jsou to odporná a zlá prasata. Předem jsem se ke každému muži stavěla přecitlivěle, číhavě, nedůvěřivě. A určitě právem.

Když mi muž dá přednost ve dveřích, jsem si jistá, že až ho předejdu, bude mi zírat na zadek.

Když mě muž pustí ve frontě před sebe – totéž.

Když se muž opozdí na schůzku – tak se někde opíjí s kámoši a flirtuje s ženskými.

Jde-li koupit mléko, určitě si cestou odběhne zašukat se sekretářkou.

A když jde se známým na golf, podle mě se vypravili ubíjet tulení miminka.

Často jsem si vybavovala Trevvovy pozdní příchody, konference a charitativní akce mimo město a spoustu dalších akcí, na které jsem ho nedoprovodila, protože: „*Kotě, nudila by ses k smrti. Vůbec by se ti tam nelíbilo.*“

Během posledních šesti měsíců jsme v podstatě žili jenom vedle sebe. Ty známky tu byly, měla jsem je přímo před sebou, ale buď jsem je přehlédla, nebo jsem je ignorovala.

Živě se mi vracel hlavně jeden večer. Trevv byl zase na nějaké akci „co nebyla mým šálkem kávy“, přinejmenším podle Trevva. Až teď mi došlo, že tu výmluvu používal až moc často, ale ani jednou z dvorného ohledu k mým citům, ale aby mohl co nejvíc času trávit s Tess. Poslední dobou jsem mu byla pořádně na obtíž.

Jednou jsem ho dokonce doprovodila, ale kvůli tomu jsem prožila jeden z nejtrapnějších večerů svého života. Od první chvíle jsem měla pocit, že všichni v místnosti na mě zírají a něco si špitají. Tehdy jsem usoudila, že ze závisti; měla jsem nejmódnější kabelku Chloé, která se ještě ani nedostala na pulty, a na sobě jsem měla pohádkové šaty od návrhářské hvězdičky, která měla šmrnc. Až teď mi bylo jasné, že na mě všichni civí, protože vědí, o čem jsem neměla potuchy.

„*Chudák holka, jestlipak ví o Trevvovi a Tess?*“

„*Můj ty bože, nechce se mi věřit, že ji přivedl! Vždyť tu je Tess!*“

Moc by mě zajímalo, kolik z našich společných přátel o tom vědělo, případně kolik aspoň mělo podezření, ale neřekli mi to. Ještě teď jsem se propadala studem. Vzpomněla jsem si na všechny večere s přáteli, které jsme spolu navštívili, a jak jsem mu s jeho nejlepším kamarádem šla vybrat dárek ke třicetinám. Z vědomí, že to věděli všichni kromě mě, se mi zvedal žaludek. Určitě jsem byla terčem posměšků! A Trevv se s kámoši asi mohl přetrhnout smíchy, že spí s tím nejvíc sexy děvčetem na světě, a jeho nablblá přítelkyně o tom nemá páru?

Bože! Už jen ta myšlenka mě doháněla k šílenství. Radši jsem na to zkusila nemyslet a donutila jsem se převléknout a přichystat na večeri.

Na doruda spálený obličej jsem si napatlala polovinu lahvičky makeupu, takže jsem vypadala, jako bych měla nasazenou škrabošku. Popraskané rty jsem zkusila zamaskovat tlustou vrstvou lesku. Dost jsem připomínala hodinovou štětku. Ale co, čert to vem! Tedy, ne snad, že bych na někoho chtěla udělat dojem a vůbec, ale nějaký přivýdělek bokem by se mi docela hodil.

Mířila jsem k baru s pocitem, že ze mě sálá horko na několik metrů daleko. Byla jsem přesvědčená, že všichni se po mně ohlížejí.

Zachovala jsem však odhodlaný – i když děsivě spálený – výraz a krá-
čela tak rychle, jak jen mi drsné tření vzduchu o sežehnutou kůži
dovolilo.

V šeru vypadal hotel jako z pohádky. Světla podél cest a ozáře-
ných oken osvítil nejen bílý písek, ale i moře, které oslnivě jiskřilo,
jako by do vody někdo převrhl plechovku zlaté barvy.

Bujná tropická zeleň zalitá zelenými světly vypadala ještě pohád-
kověji a restaurace byla neuvěřitelně přepychová a originální. V pod-
statě šlo o ostrov uprostřed jezírka, kam vedl malý most; echm, tak
úzký, že bych po pár drincích šla přes něj jenom nerada.

Po jedné straně ostrova bar sousedil s vodou, takže host mohl
k pultu doplavat a srkat ze skleničky, aniž by musel vylézt z jezírka.
Rozhodla jsem se toho brzy využít.

O co jsem však nestála ani náhodou, tak to bylo setkání s Lapto-
páčem. Seděl u střední části barového pultu zase s prsty zvednutými
těsně nad klávesnicí. Zkusila jsem se ztratit mezi lidmi, ale...

„Hej!“ zavolal. Ztuhla jsem. To je na mě?

„Hej, sluníčko!“

No super. Tak svou jízlivost na pláži nezapomněl.

6.

U soudila jsem, že v téhle situaci se může objevit hned několik
řešení:

- 1) Můžu trpělivě vyčkat, až se zapne moje zneviditelňovací
superschopnost a já se rozplynu ve vzduchu.
- 2) Můžu předstírat, že jsem mrtvá, aby mě nechal na pokoji.
- 3) Můžu předstírat, že ho neslyším, bleskově odejít a doufat,
že podruhé na mě nezavolá.
- 4) Můžu skočit do bazénu a odplavat – ačkoliv to by mohlo
vypadat dost podezřele.
- 5) Nebo se můžu prostě jen otočit a s úsměvem předstírat,
že ho děsně ráda vidím (což samozřejmě nebyla pravda).

„Heja héj, cizinče!“ V duchu jsem si vlepila facku skoro dřív, než
mi ta slova vyklouzla z úst. Páni, nač mu dávám najevo tolik nadšení?

Díval se na mě bez výrazu, nebo se mi to jen zdálo? Přes ty vousy
a v přítmí jsem mu do obličeje moc neviděla.

„Ahoj,“ zareagoval Laptopáč bez velkého nadšení a mnohem zdvořileji než já.

„Héja,“ zopakovala jsem co nejlhostejněji v naději, že tím lehce vymizíknu svoje předchozí nadšení. „Tak si užijte hezký večer,“ dodala jsem s předstíranou ležérností, ale i mně bylo jasné, že jsem trapná. Co je to se mnou? Vždycky jsem bývala nad věcí, z naší party jsem si zachovávala největší nadhled v každé situaci. Kam se, ksakru, vytratilo moje staré já?

Laptopáč se usmál. „Přesně tak, dnes je pěkný večer... souhlas. Smím vás pozvat na skleničku? Nebo ne?“

Ne, nemůžeš, ty odporná osino v zadku. „Jistě. Díky. To by bylo milé.“

„Hádám, že radši něco bez rumu?“

„Proboha, to dá rozum! Něco úplně bez alkoholu!“

Zaklapl laptop a objednal dvě koly.

„Jo, mimochodem, já jsem Chris,“ představil se a podal mi ruku. Potřásla jsem s ní.

„Anne, ale kamarádi mi říkají Annie.“ Ve skutečnosti byl Trevv jediný, kdo mě oslovoval Anne. Stormy mi od začátku tvrdila, že to je zlověstný příznak, protože pravá láska by pro mě měla něžné slůvko. Sama byla něžnými jmény posedlá, dokonce je vymýšlela i pro předměty.

„Těší mě, Annie Anne.“

Barman před nás postavil sklenice a zacinkání ledu o sklo i prskání bublinek působilo velmi lákavě. Přistoupila jsem k baru a vyhoupla se na stoličku, přičemž jsem sykla bolestí, jak mi hořela spálená kůže.

„Zdá se, že s tím sluníčkem jsi to dneska vážně přehnala,“ poznamenal Chris a okázale si mě prohlížel.

„Hm, to je slabý výraz.“

„Asi jo,“ pokrčil rameny. „Chtěl jsem tě probudit dřív, ale dost jsem se strachoval, že bys mě považovala za úchylnu,“ svěřil se a napil se koly.

„Proč?“

„Mohla bys mi vyčíst, že je okukuju... nebo že ti to okukování oplácím.“ Vážně se pod tím přerostlým strništěm kmitl pobavený úšklebek?

Ucítila jsem, jak rudnu v obličejí; tedy pokud to bylo ještě možné. Vlastně díky bohu, že jsem se spálila do svítivé červeného odstínu, protože teď jsem se cítila ještě trapněji. Ach jo, já ty trapasy k sobě snad přivolávám!

„Omlouvám se za to zírání. Mně jen bylo divné, co děláš, protože to vypadalo, že mluvíš sám pro sebe.“

Laptopáč se usmál a já musela uznat, že navzdory bezdomovecky přerostlému strništi má milý úsměv, dokonce až oslňující, nakažlivý. Proti své vůli jsem mu úsměv kratičce oplatila.

„Riziko povolání,“ prohodil nevzrušeně.

„Vážně?“ Opravdu jsem netušila, jaká práce vyžaduje samomluvu na veřejnosti.

„Jsem scenárista. Dialogy je před napsáním dobré odříkat nahlas, protože pak jsou přirozenější. Z toho důvodu mluvím sám se sebou dost často.“

V duchu jsem si vynadala, že mi to nedocvaklo dřív. Jasně, spisovatel. Tím se všechno vysvětluje. Neholený obličej a to ujeté, bohémsky ležérní oblečení! Nejspíš taky kouří jednu cigaretu za druhou a celý den do sebe lije kafe.

„A na čem tedy momentálně děláš?“ zeptala jsem se s upřímným zájmem. Uznejte, o scenáristu člověk nezakopne denně.

„Hm, tak to je otázka za milion dolarů, nemyslíš?“ Laptopáč náhle zvažněl. „Přiznám se, že teď mám jistý tvůrčí blok, což je docela problém, protože scénář musím odevzdat už za dva týdny.“

„Kolik máš už hotovo?“

Opět otevřel laptop a monitor se rozzářil. „Přesně dvě slova. *Scéna první*.“ Znovu laptop prudce zaklapl a mně nešlo do hlavy, jak ta nebohá věčička může vydržet podobné zacházení. Pak do sebe kopl zbytek koly, jako by to byla whisky, která má posloužit jako uklidňující prostředek.

„Všimla jsem si, že moc nepíšeš. Jak člověk překoná takový blok? Kde čerpáš novou inspiraci?“

„Díváš se na ni,“ rozevřel náruč. „Tady všude kolem. Proto jsem si vyjel sem. Mám slepit romantickou komedii o mladých lidech, co se seznámí v exotickém turistickém středisku. A jo, předem uznávám, že to je klišé a kýč – jenže lidi to baví.“

„Ale co na tom? Romantické komedie jsou báječný relax.“

Chris se zlehka pootočil i se stoličkou a povzneseně se ušklíbl. „Hlavně mi nevykládej, že jsi blázen do pohádek typu ,ženich nechá děvče stát před oltářem a ona se na svatební cestu vypraví sama a nečekaně se zamiluje...“

„Přesně to se přihodilo mé sestřenici.“

„Utahuješ si ze mě?“ zazubil se Chris.

„Ne. S tím maníkem se poznali v letadle a už jsou spolu rok!“

„Tak fajn, a co o maníkovi, který přežije leteckou havárii a zapomené, že má těhotnou manželku, ovšem postupně se do ní zamiluje, protože jsou si souzeni?“

„Tak tohle se nikomu z mých známých nestalo... zatím?“ usmála jsem se, protože podobný nesmysl by se vážně mohl přihodit jen některé z mých kámošek. „Ale jinak to zní senzačně.“

Chris si dramaticky zakryl oči dlaněmi. „Takže tobě by se líbil i film o děvčeti, co se zamiluje do muže ihned poté, co si přečte jeho blog, začne po něm pátrat a zjistí, že to je její nejlepší kamarád, a nakonec si uvědomí, že ho už roky miluje?“

„Nádhera!“ usmála se jsem uchváceně.

Chris vrtěl hlavou, div mu neupadla. „Ty jsi beznadějný případ, víš to? Z toho se už nevyléčíš.“

Nebyla jsem si jistá, jestli to myslí jako vtip či jako urážku, jestli je neomalený nebo jen jízlivý. „Jak to myslíš, ,beznadějný‘?“

„Vsadím boty, že ses nechala zatáhnout i mezi vyznavače svátku svatého Valentýna. Určitě kupuješ čokoládová srdce a ubrečená přáníčka, protože tě ještě netrklo, že jde jen o vysavač na peníze. A navíc si ještě zaručeně nepřiznala, že všechno je pouhá iluze, protože ten vřelý pocit lásky a uspokojení mají na svědomí jen chemické reakce v tvém mozku. Láska je záležitostí obyčejné chemie.“

Chvilí jsem zaskočeně mrkala, jak jsem snažila strávit Chrisovo tvrzení. „Takže ty píšeš romantické komedie, ale na lásku nevěříš?“

„Přesně tak!“ Chris lusknutím prstů naznačil číšníkovi, že chce další skleničku. „Copak musím psát jen příběhy, kterým osobně nevěřím?“

„Pak se ale nediv, že máš tvůrčí krizi!“

Chris se zarazil, jako by ho to vysvětlení nikdy nenapadlo. „Nebo mi prostě došly zásoby sentimentálních frází o dvou osamělých srdcích, co se našly a šťastně spolu žily až do smrti. Možná se ze mě vyklubal cynický parchant.“ Zachechtal se. „Každopádně mám tušení, že tady o inspiraci nezakopnu. Nenávidím pláž!“

„Ale pláže přece milujou všichni!“ namítna jsem pobaveně.

„Já ne.“